CONEXIUNE A

de Barry N. Malzberg

CONEXIUNEA

de Barry N. Malzberg

Numele meu este Donald Alan Freem. Am opt ani. Pot face orice prin puterea minţii mele. Îi pot face pe oameni să spună exact ce doresc eu; îi pot face să se comporte conform predeterminărilor impuse de mine. Am avut din totdeauna acest dar.

Din pricina capacităţilor mele, oamenii se tem de mine. Ştiu că-i pot controla şi că le pot anula voinţa, şi asta-i înspăimântă fiindcă ei nu doresc altceva decât să-şi menţină iluzia jalnicelor lor libertăţi. Drept urmare, am fost ţinut sub supraveghere de la vârsta de cinci ani, cu deplinul acord al părinţilor mei, pe spezele societăţii care m-a prins în capcană.

Dar nu sunt îngrijorat. Această instituţie nu-mi poate controla puterile. Mintea mea se zbate şi erupe, mă duce dincolo de eforturile lor deplorabile de a mă ţine sub cheie. Pot face tot ce vreau. Întotdeauna a fost aşa.

— Trebuie să priveşti adevărul în faţă, Donald, îmi spune dr. Nevins pe parcursul uneia dintre întrevederile noastre săptămânale. Dacă nu te hotărăşti să faci faţă realităţii, vei trăi în acest fel până la sfârşitul zilelor tale, iar eu nu doresc să se întâmple asta. Eşti foarte tânăr, extrem de inteligent, dar eşti maleabil. Credem că vei fi capabil să te dezbari de aceste apucături. Dar şi tu trebuie să ne ajuţi.

Mă afund în scaun şi privesc mutra rotundă şi crispată a doctorului Nevins, apoi mă uit pe fereastră, spre locul de joacă unde copii de vârsta mea bat mingea la nesfârşit în distracţiile lor smintite.

— Eu v-am făcut să spuneţi asta, am subliniat eu. Aţi spus-o fiindcă v-am ordonat eu s-o faceţi.

— Donald, nu mai poţi continua să te comporţi în acest mod. Trebuie să progresăm în...

— Ştiam că veţi spune şi asta. Am transmis creierului dumneavoastră să vă facă să pronunţaţi: “Trebuie să progresăm”. Tot ceea ce faceţi este în urma ordinelor mele.

Dr. Nevins dă cu pumnul în birou după care se ridică iritat. Acesta este modul în care se sfârşesc, de obicei, discuţiile noastre.

— N-aş vrea să-mi pierd răbdarea cu tine, zice el, dar nu

cooperezi deloc. Nici măcar nu încerci să...

— Ştiam c-o să spuneţi şi chestia asta. Ştiam încă înainte ca dumneavoastră s-o ştiţi, şi tot eu v-am făcut să daţi cu pumnu-n birou. Vă temeţi dc mine, îi mai spun, dar nu trebuie să vă fie teamă. N-am să vă fac niciodată nimic rău. N-am să-i fac niciodată pe oameni s-o încurce.

Dr. Nevins oftează zgomotos, îşi umflă obrajii, îşi bâţâie capul.

— Vorbim noi de asta data viitoare, Donald, zice el. Să te mai gândeşti la chestiile astea...

— Eu am vrut să spuneţi aşa, am subliniat eu, şi pe când dr. Nevins se ridica, iar mintea mea i-a ordonat să-mi deschidă uşa şi să mă expedieze afară cu un mic gest furios, în vreme ce pe obraji îi apăruseră mici pete roşii din cauza nervilor. Face exact aşa. Plec. La capătul coridorului îi mai trimit un mesaj, să şi trântească uşa ceea ce se şi întâmplă, cu un clămpănit metalic.

Nu mi-am educat aceste puteri ale minţii. Mi-au venit din plin. Nu-mi amintesc vremea, nici chiar când eram şi mai mic, în care să nu fi putut să-i oblig pe oameni să facă ceea ce doream. Când aveam şase ani, am fost vizitat de un individ ciudat cu care am avut o discuţie îndelungată. El mi-a dezvăluit că eram primul dintr-o super-rasă, prima fiinţă umană cu aceste capacităţi şi că el fusese trimis din viitor să facă cercetări pe această temă şi să aibă grijă dc sănătatea mea. Mi-a promis că puterile mele se vor dezvolta de-a binelea şi că la vârsta adultă voi fi capabil de reproducere, şi că o femeie va aduce pe lume copii ca şi mine. Peste zeci de mii de ani, urmaşii mei vor fi rasa dominantă pe această planetă, iar cu puterile lor vor cuceri cosmosul şi vor inventa maşini ale timpului. Una dintre ele va fi utilizată de un savant de-al lor pentru a ajunge la mine să facă cercetări, să estimeze progresele mele şi să mă asigure că, pe termen lung, toate dificultăţile mele vor dispărea. “Vei fi ţinut multă vreme într-o anumită instituţie”, m-a prevenit individul, “dar, în cele din urmă, la adolescenţă, vei învăţa să minţi şi să-ţi ascunzi forţa. Vei declara că ţi-ai dat seama că nu mai controlczi pe nimeni, iar ei te vor elibera crezându-te vindecat. Pe tăcute, îţi vei planta sămânţa şi aşa mai departe”.

— Dar eu nu vreau să-i mint, i-am spus eu. Sunt mândru de puterile mele şi ştiu că-i scoate din sărite când mă ambalez şi

nu văd nici un motiv pentru care să-i tratez pe aceşti inferiori mie cu orice formă de curtoazie.

Poate că n-am spus chiar aşa. Aveam doar şase ani. În ultimii doi ani am învăţat să citesc foarte bine şi m-am deprins să mă exprim într-o manieră mult mai sofisticată. Probabil, reuşisem să-i spun extraterestrului că voi face ce vreau eu şi nici el, nici altcineva, nu mă va putea opri. La şase ani eram măreţ, dar de atunci parcă m-am mai potolit. Vorbesc şi mă simt ca atunci, dar am învăţat să nu exagerez cu lucrurile astea.

— Am să mai revin ca să-ţi mai observ progresele, mi-a zis tipul, dar tu trebuie să-ţi duci propria ta existenţă.

Şi mi-am dus-o. El a revenit numai o dată de atunci pentru o scurtă conversaţie. Accept faptul că sunt pe cont propriu.

Dr. Nevins îşi pierde răbdarea şi bolboroseşte ceva despre cum o să-mi dea mai multe “injecţii” şi “ace” şi “medicamente” dacă nu cooperez cu el, şi pentru prima dată chiar că mă scoate din sărite. Îi povestesc de creatura aceea şi de pactul pe care l-a făcut cu mine pentru viitor. Durează până ce termin şi, când se întâmplă asta, dr. Nevins dă din cap cu o expresie amabilă şi zice şi el:

— Mă bucur foarte mult, Donald. În sfârşit mi te destăinui.

— Eu v-am făcut să spuneţi asta.

— Încep să întrevăd fantasmele care stau la originea condiţiei în care te afli. Acum putem începe să lucrăm. Ne-ai creat posibilitatea unui început. Sunt foarte mulţumit.

— Eu v-am *ordonat* să spuneţi *mulţumit.* Orice vă spun eu, dumneavoastră executaţi.

— Da, spune dr. Nevins bătându-mă pe umăr şi conducându-mă la uşă, asta este de mare ajutor, Donald. Pune capăt întrevederii noastre atât de rapid încât îmi dau seama prea târziu - că n-am avut nici o posibilitate să-l fac s-o sfârşească aşa cum i-am ordonat eu. Este prima dată când se întâmplă aşa ceva şi mă simt, pe undeva, dezorientat. Îmi amintesc că până şi dr. Nevins are o anumită viclenie în el şi că trebuie supravegheat.

Creatura vine la mine chiar în noaptea următoare şi-mi spune că este extrem de afectat. Îl simt agitat.

— Nu trebuia să le spui de mine, zice. N-a fost o chestie foarte deşteaptă, Donald. Poţi să ne dai peste cap toate

calculele, întregul proiect al viitorului. Acum se vor concentra asupra acelor elemente care sunt mai importante.

— Nu-mi pasă, răspund. Şi în afară de asta, eu te-am făcut să spui asta.

— Nu, Donald. Asta este o treabă foarte importantă. Trebuia să rămână secretul nostru. Sunt foarte îngrijorat.

— Eu am vrut să fii aşa. Ţi-am umblat la creier ca să fii îngrijorat.

— Se vor concentra pe chestiunile de bază, Donald, şi te vor convinge că totu-i o aiureală. Poţi zdruncina întregul traseu temporal.

— Dar chiar şi vreau asta, zic, traseul temporal este tot ce vreau; cred c-am să mă descotorosesc de tine, şi atunci fac ceva cu mintea mea care face ca individul să dispară cu un huruit profund; de parcă nici n-ar fi fost vreodată aici, şi de fapt, nici nu m-am întâlnit vreodată cu asemenea specimene. Ba-mi trece prin cap că în toţi aceşti ani, dr. Nevins n-a făcut altceva decât să încerce să mă ajute şi îi datorez cooperarea mea: împreună, noi doi vom rezolva toate astea, şi încep să constat că este de-a dreptul plictisitor să faci ca toate să se întâmple exact cum doreşti. Cealaltă cale este mai interesantă. Am să-i las pe ei să facă ce vor. Pentru un timp.

Traducerea: Silviu Genescu

Traducerea: Sorin Casapu